

РЕШЕНИЕ

№ 323

гр. София, 18.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 7-МИ СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИВАН АЛ. СТОИЛОВ

при участието на секретаря З.Ш.

като разгледа докладваното от ИВАН АЛ. СТОИЛОВ Административно наказателно дело № 20231110216478 по описа за 2023 година

Производство по реда на [чл. 145 от АПК](#), във вр. [чл. 72, ал. 4 от Закона за Министерство на вътрешните работи \(ЗМВР\)](#).

Същото е образувано по жалба на Д. В. В., чрез адв. А. К. от САК, срещу Заповед за задържане на лице за 24 часа с рег. № 230зз-1572 от 07.11.2023 г., издадена от Д. И. Д. от 06 РУ-СДВР.

В жалбата и по същество в с. з. се изтъква, че заповедта за задържане не отговаряла на изискванията на закона, включително на нормите от Европейското законодателство, както и на практиката на СЕС, тъй като не съдържа каквито и да е фактически основания за издаването ѝ. Моли се за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 750 лева.

Ответникът Д. И. Д. от 06 РУ-СДВР се явява лично и без упълномощен представител, като заявява по същество, че бил изпратен от дежурната част на 06 РУ-СДВР по сигнал за побой пред баничарница „Евразия“. При пристигането си на място не е имало лица, искащи съдействие, но на ответника било разказано за приключил скандал с побой. Задържани били три лица, като задържането на тези лица и изготвянето на трите заповеди за задържане били по разпореждане на дежурната част на 06 РУ-СДВР.

Съдът, като разгледа направените възражения и приложената административна преписка, намери за установено следното:

Жалбата е подадена в срок от адресат на оспорваната заповед, поради което е допустима. По смисъла на чл. 72, ал. 4, изр. 1 от ЗМВР, компетентен да се произнесе по така подадената жалба е именно Софийски районен съд – по седалище на органа, издал заповедта - Д. И. Д. от 06 РУ-СДВР.

С атакуваната Заповед за задържане на лице за 24 часа с рег. № 230зз-1572 от 07.11.2023 г., издадена от Д. И. Д. от 06 РУ-СДВР, жалбоподателят Д. В. В. е бил задържан на 07.11.2023 г. в 18:10 часа в арестните помещения на 06 РУ-СДВР – обстоятелство, което

не се оспорва и се подкрепя от приложените в оригинал обжалвана заповед (видно от която В. е бил освободен на 08.11.2023 г. в 18:00 часа), декларация от задържания от 07.11.2023 г., протокол за личен обиск от 07.11.2023 г. и извлечение от книгата за задържани лица в 06 РУ-СДВР.

В случая Съдът намира, че липсват приложени доказателства за това, че оспореният административен акт е постановен от оправомощен за това орган. При окомплектоването на преписката от 06 РУ-СДВР не са изпратили документи, доказващи материалната компетентност на ответника Д. Д. по чл. 72, ал. 1 от ЗМВР. Такива документи изрично са изискани и от Съда с разпореждането от 01.12.2023 г., но нито са изпратени такива, нито се представят лично от ответника в с. з. В тази връзка липсват доказателства за това, че оспорената заповед е издадена от компетентния за това по чл. 72, ал. 1 от ЗМВР орган.

Извън горното оспореният административен акт е незаконосъобразен и по същество, тъй като е немотивиран и издаден, без да са посочени по какъвто и да е начин фактическите основания за задържане на жалбоподателя.

Съгласно отразеното в заповедта правно основание за задържането по [чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР](#), полицейските органи могат да задържат лице, *за което има данни, че е извършило престъпление*. Разпоредбата на [чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР](#) изрично изисква като елемент от съдържанието на заповедта посочването на фактическите и на правните основания за задържането. Възприетото от ЗМВР положение изцяло кореспондира на общото правило на [чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК](#). Посочването им в заповедта представлява излагане на мотиви и обосновава разпоредителната част на акта. При липса на мотиви Съдът не може да упражни контрол за законосъобразност върху обжалвания административен акт и същият подлежи на отмяна като незаконосъобразен, поради неспазване на установената форма по смисъла на [чл. 146, т. 2 от АПК](#) и, съответно, издаден в нарушение на [чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР](#). Следва да се има предвид също, че конкретната хипотеза на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР задължава органа по издаване на административния акт да посочи кумулативно (макар и накратко) обективните характеристики на извършеното от задържания престъпление и неговата правна квалификация. При осъществяване на съдебния контрол за законосъобразност преценката на решаващия съд е свързана именно с изследване на въпроса доколко са налице посочените в оспорения административен акт фактически основания за издаване на заповедта и доколко могат да се свържат с посочените от издателя правни норми.

Съобразно гореизложените уточнения, в графата за фактическите и правни основания за задържането в оспорената заповед в случая е посочено: „чл. 325 от НК хулиганство“. Тоест, твърди се за събрани данни за престъпление, което е с правна квалификация по чл. 325 от НК, но не е изложена текстово, макар и кратка, каквато и да е фактическа обстановка (време, място, конкретни действия на задържаното лице и пострадали лица), която да даде възможност за преценка дали тези обстоятелства действително могат да бъдат отнесени към правната квалификация за „хулиганство“ по чл. 325 от НК или не. Допустимо е мотивите, т. е. фактическите основания, да се съдържат и в друг документ, към който да има препращане в самата заповед за задържане. Такова препращане в атакуваната заповед обаче липсва.

В допълнение следва да се акцентира и на сведенията, които депозира в с. з. ответника Д. Д., а именно, че той лично не е възприел противоправни действия от конкретни лица при пристигането му на място по сигнал, а е съставил процесната заповед по указание на дежурната оперативна част. Тоест, освен че липсват доказателства за материалната компетентност на ответника, издаването на процесната заповед не се базира на лични впечатления и не е издадена по волята на ответника, поради което проверката по същество на законосъобразността на заповедта е изначално невъзможна.

По гореизложените мотиви съдът намира оспорената заповед за задържане за незаконосъобразна, което налага нейната отмяна.

С оглед отмяната на заповедта за задържане и съобразно разпоредбата на чл. 143, ал. 1 от АПК, в полза на жалбоподателя следва да се присъдят направените по делото разноски. Съобразно представените пълномощно и договор за правна помощ и съдействие, както и списък за разноски, жалбоподателят е заплатил на адв. А. К. и адв. П.С. от САК адвокатско възнаграждение в размер на 750 лева, който размер е напълно съобразен с разпоредбата на чл. 8, ал. 2, т. 3 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В този смисъл МВР следва да заплати на Д. В. В. сторените от последния разноски в общ размер на 750 лева, доколкото същите кореспондират на стандартите, заложиени в Наредбата.

Предвид горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, вр. чл. 72, ал. 4 от ЗМВР, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за задържане на лице за 24 часа с рег. № 230зз-1572 от 07.11.2023 г., издадена на Д. В. В. от Д. И. Д. от 06 РУ-СДВР.

ОСЪЖДА МВР, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, да заплати на Д. В. В. направените от последния разноски в размер на 750 (седемстотин и петдесет) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – София-град в 14- дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____